

raade for Demokratiets Sag, hvor han for en ærlig og god Sag har siddet i Fængsel, som han selv opløser, i 4 Maanedes, og hvor han, som han selv siger, har nydt god Betjening og god Behandling i Fængslet; og hvor han, hvad der er ham saavel som os andre bekendt, har faaet megen ekstra Forplejning, baade Vin og gode Cigarer — at høre ham nu, da Demokratiet er sluppet ham ud af Blodet, og naar han har forladt sine gamle Venner, begynde at tale mod, at Arresteranter i Varetægtsarrest kunne faa den Ekstra-Forplejning og gode Behandling, som han selv i sin Tid som Straffearrestant har nydt. Jeg ser deri, hvorledes det gaar med en Demokrat, naar han forlader sin gode Bane og giver sig andre Beje i Vold.

Reisj: Det er naturligt, at det vakte Opmærksomhed, da nærværende Lovforslag blev forelagt her i Tinget, og jeg tror ikke, det var nødvendigt for at henlede Opmærksomheden paa det, at den Episode, som nu knytter sig til dets Fremsettelse, skulde være kommen til. Lovforslaget angaar nemlig for det første Spørgsmaal, som i mange Aar have interesseret alle her i Landet, der tænke over disse store og indgribende Retsspørgsmaal, og dertil kom jo, at Spørgsmaalet var særdeles aktuelt efter den Bevægelse, der ganske nylig, kort før Lovforslagets Forelæggelse, havde været oppe, særlig her i Hovedstaden, angaaende Spørgsmaal om Misbrug af Anholdelses- og Arrestmyndigheder i Forbindelse med den Opræden, som var, udbvist eller skulde være udbvist fra det eksekutive Politis Side. Forholdet er jo imidlertid det, at Spørgsmaalet, saa at sige, har staaet paa Dagsordenen og ventet paa en Lovordning, lige siden vi fik Grundloven. Da man i 1849 indførte Bestemmelser i Grundloven til Bærn om Personernes Frihed, indførte Bestemmelserne i den nugældende Grundlovs § 80, havde man meget vel Opmærksomheden rettet paa, at der kunde tiltrænges en Lovordning af alle de Spørgsmaal, der stode i Forbindelse med Anholdelses- og Arrestmyndigheden, og det kan vel antages, at det navnlig var Hensynet til de Løfter, der i den nugældende Grundlovs § 74 samtidig bleve givne om den hele Omordning af Retsplejen, der gjorde, at man mente, at de to Ting naturlig henhjættmæssig maatte følges ad. Man havde vel næppe tænkt sig, at der skulde gaa saa mange Aar, inden man naaede til Gennemførelsen af disse Grundlovens Løfter og Bestemmelser. Det lader sig jo ikke nægte, at naar nu efter Grundloven Fængsling kun kan ske ifølge Retskendelse, altsaa er

lagt i en Forhørsdommers Hænder, er det en meget stor Magt og overordentlig vigtig Myndighed, der er lagt i en enkelt Mand's Hænder, og der kan selvfølgelig være Fare for, at denne Myndighed og Magt kan blive misbrugt nu og da. Jeg tror imidlertid, at man skylder Sandheden og Retfærdigheden at sige — i alt Fald er det min Overbevisning — at naar det forholdsvis er gaaet saa godt her i Landet, som det er gaaet, naar man i Virkeligheden har saa faa Myndigheds- og Magtmisbrug at pege paa, som Tilfældet er, skyldes det frem for alt den overordentlige Samvittighedsfuldhed og Retfærdighed, hvormed vore Forhørsdommere have røgtet deres Kald. Jeg tror, at man heri alle Tider vil have den største og sikreste Garanti mod Misbrug, og jeg er i alt Fald fuldt overtydet om, at for den forløbne Tid kunne vi væsentlig takke disse Egenstaber hos Forhørsdommerne for, at det er gaaet saa godt, som det er gaaet. Jeg tror, som sagt, at Misbrug ere sjældne, men jeg skal straks tilføje, at jeg tror, at der vel i saa Henseende kan gøres nogen Forskel paa Forholdene her i Hovedstaden og i det øvrige Land. Grunden hertil ligger lige for Haanden. Ude i Landet kender man, som man siger, i Reglen hinanden mere eller mindre, Dommerne have Kendskab til Folk, for saa vidt de paagældende høre til Egnens faste Befolkning. Dette er derimod ikke Tilfældet her i Kjøbenhavn. Man er derfor naturligt lettere udsat for at gribe fejl berinde, men jeg skal tillige sige, at jeg tror, at der i Virkeligheden navnlig her i Kjøbenhavn foregaar Ting, som ikke ret vel lade sig forsvare, saaledes som de ere, men det er ikke vore Loves Skyld. Det ligger jo allerede klart, at det for en, som bliver anholdt paa Mistanke, i og for sig er en høist ubehagelig Ting, og navnlig da, hvis det viser sig, at Manden er uskyldig i det, han er anholdt for, men desto utilbørligere er det da, naar en anholdt paa Forhaand behandles paa en Maade, som er tværtimod Lovgivningens Udtalelser paa forskellige Steder, saaledes som f. Eks. i Præmisserne til Forordningen om Fængslernes Indretning af 5te April 1793, naar han behandles, som om han allerede var overbevist skyldig. Jeg ved ikke, hvorledes Forholdene ere nu for Djæbliffet; men tidligere, da jeg færdebes der en Gang imellem, ved jeg, at Forholdene vare saaledes, at man paa Kjøbenhavns Politikammer, hvor der var almindelig Passage og Afgang for Folk, der havde et eller andet med Politiet at tale om, et eller andet at skulle udføre paa Kammeret, bag ved nogle Stranter i den